

עפ"ג 9228/08/20 - עורוא עלי ע"י נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
עפ"ג 9228-08-20 עלי נ' מדינת ישראל 22 אוקטובר 2020

בפני הרכב כבוד השופטים:
י. גריל, שופט עמית [אב"ד]
א. אלון, שופט
ש. שטמר, שופטת עמיתה
המערער:

עורוא עלי ע"י ב"כ עוה"ד מ. כרמל ואח'

נגד
המשיבה:

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז חיפה
ע"י ב"כ עו"ד שרון איל

הודעת ערעור מיום 5.8.20 על גזר-דינו של בית-משפט השלום בקריות (כב' השופטת סימי פלג קימלוב) מיום 21.6.20 ב-ת"פ 8577-10-18.

פסק דין

א. בפנינו ערעור על גזר-דינו של בית-משפט השלום בקריות (כב' השופטת סימי פלג קימלוב), מיום 21.6.20, לפיו נדון המערער, יליד 1984, לשמונה חודשי מאסר אותם התאפשר לו לרצות בעבודות שירות, מאסר מותנה בן חמישה חודשים, כשהתנאי הוא שהמערער לא יעבור במשך שנתיים כל עבירה שעניינה שליחת יד ברכוש הזולת ויורשע בה, וכמו כן חולט הרכב בו השתמש המערער לצורך ביצוע העבירה לטובת אוצר המדינה.

בנוסף, נדון המערער לתשלום קנס בסך 3,000 ₪, וכן חויב לפצות את המתלון בסכום של 4,000 ₪. כמו כן, ניתן כנגד המערער צו מבחן לתקופה של 12 חודשים.

ב. ערעורו של המערער הוא כנגד עונש המאסר לריצוי בעבודות שירות וכנגד חילוט הרכב.

הנסיבות הצריכות לעניין הן בתמצית אלה:

כנגד המערער ושלושה נאשמים נוספים הוגש ביום 26.6.19 כתב אישום מתוקן בו נטען, שהמערער, וכן

הנאשמים מס' 2 ומס' 3, פעלו כקבוצה מאורגנת שמטרתה ביצוע גניבות תוצרת חקלאית ממטעים שונים בקיבוצים ובמושבים. עוד נטען, שהמערער וכן הנאשמים מס' 2 ומס' 3, שוחחו ועדכנו אחד את השני בדבר מטרות לגניבת תוצרת חקלאית וזאת על בסיס יומי במסגרת שיחות טלפוניות.

באישום הראשון נטען, שבתאריך 20.9.18, בשעות אחר הצהריים (בשעה מדויקת שאינה ידועה למדינה) הגיעו המערער, ואדם נוסף שזהותו אינה ידועה, למטע אבוקדו בקיבוץ דור אליו נכנסו בכוונה לבצע פשע.

המערער והאדם הנוסף קטפו ונטלו כ- 300 ק"ג תוצרת חקלאית מסוג אבוקדו מן המטע באמצעות רכב מסוג גולף, ובסמוך לשעה 19:26 החלו השניים לנוע צפונה. בסמוך לשעה 20:00, הגיע המערער לעכו, סמוך לביתו של אדם בשם שלמה, העוסק בקנייה ומכירה של תוצרת חקלאית, ובבעלותו דוכן מכירת ירקות בשוק הסיטונאי שבעכו. המערער פרק את התוצרת החקלאית הגנובה אל תוך דולבים הממוקמים בחניית ביתו של שלמה.

טוענת המדינה, שבמעשים אלה הסיג המערער גבול בכוונה לבצע פשע בצוותא חדא עם אחר וגנב תוצרת חקלאית בצוותא חדא עם אחר במשקל מוערך של כ- 300 ק"ג ובשווי מוערך של כ- 3,000 ₪.

באישום הראשון מייחסת המדינה למערער עבירה של הסגת גבול פלילית בצוותא חדא לפי סעיף 447(א) של חוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**") + סעיף 29(א) של החוק. בנוסף מייחסת המדינה למערער עבירה של גניבה בנסיבות מיוחדות - תוצרת חקלאית - בצוותא חדא, לפי סעיף 384(א)(2) של החוק + סעיף 29(א) של החוק.

ג. באישום השני נטען, כי בהמשך למתואר באישום הראשון, סמוך לשעה 20:11 ומיד לאחר שסיים לפרוק את התוצרת החקלאית הגנובה אל תוך הדולבים, בחניית ביתו של שלמה, התקשר המערער אל נאשם מס' 2 ואמר לו: "**יש אדמה ממש טובה, עשיתי עכשיו 300 קילו וחזרתי**". בהמשך השיחה תיאמו ביניהם המערער ונאשם 2 וקשרו קשר לביצוע גניבה של תוצרת חקלאית מסוג אבוקדו במטע שבקיבוץ דור, לרבות תכנון מספר המעורבים, זהותם, חלוקת תפקידים, שעת ביצוע ושעה משוערת לסיום.

למחרת, 21.9.18 סמוך לשעה 13:00, במסגרת שיחה טלפונית, קשרו הנאשמים מס' 2 ומס' 3 קשר לביצוע פשע ותיאמו ביניהם את זהות הרכב שימש לבצוע גניבת תוצרת חקלאית. באותו יום אחר הצהריים הגיעו המערער ושאר הנאשמים למטע בקיבוץ דור, שהם נוסעים בשלוש מכוניות שונות, ובהן גם רכב הגולף בו השתמש המערער, כשהם מצוידים בשקים ריקים, אותם תכננו למלא בתוצרת חקלאית, וכן ברחפן, משקפת רובה דיג.

נטען באישום השני, שהמערער והנאשמים מס' 2 ומס' 3 קטפו ונטלו 954 ק"ג תוצרת חקלאית מסוג אבוקדו מן המטע של קיבוץ דור, באמצעות הרכבים הנ"ל. בהמשך, בשעה 17:20 יצאו המערער ושאר הנאשמים

ברכביהם מן המטע בקיבוץ דור לכיוון צפון, כשרכב הגולף נהוג בידי המערער ובו גם נאשם מס' 4 כנוסע.

נטען באישום השני, שבמעשיהם אלה קשרו המערער והנאשמים מס' 2 ומס' 3 קשר לביצוע פשע, הסיגו גבול בכוונה לבצע פשע בצוותא חדא, וגנבו תוצרת חקלאית בצוותא חדא במשקל 954.55 ק"ג, בשווי מוערך של 9,545 ₪.

באישום השני מייחסת המדינה למערער עבירות של קשירת קשר לעשות פשע לפי סעיף 499(א)(1) של החוק, הסגת גבול פלילית בצוותא חדא לפי סעיף 447(א) של החוק + סעיף 29(א) של החוק, וכמו כן גניבה בנסיבות מיוחדות - תוצרת חקלאית, בצוותא חדא, לפי סעיף 384(א)(2) של החוק + סעיף 29(א) של החוק.

ד. בישיבת בית-משפט קמא מיום 19.5.19 הורשעו המערער והנאשמים מס' 2 ומס' 3 לפי הודאתם בעובדות כתב האישום המתוקן, לאחר שחזרו בהם מן הכפירה, במסגרת הסדר טיעון דיוני.

בתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו של המערער צוין, כי התסקיר מבוסס על היכרות קודמת של המערער עם שירות המבחן משנת 2014, ולאחרונה משנת 2018.

צוין עוד, שהמערער נשוי ואב לילדה.

ה. עיון בגיליון ההרשעות הקודמות מעלה, שמעורבותו של המערער בפלילים החלה בשנת 2000, בהיותו כבן 16, כשנדון ביום 31.5.00 בבית המשפט לנוער בגין החזקת סכין למטרה לא כשרה ותגרה.

ביום 17.2.02 נדון המערער בבית המשפט לנוער בגין גניבת רכב והחזקת נכס חשוד כגנוב.

ביום 15.4.03 נדון המערער בבית המשפט המחוזי בגין שוד מזוין לפי סעיף 402(ב) של החוק ונגזרו עליו 18 חודשי מאסר בפועל.

ביום 21.12.04 נדון המערער בגין שבל"ר ונטישה באותו מקום וכן הפרעה לשוטר במילוי תפקידו ונגזרו עליו 12 חודשי מאסר בפועל.

ביום 12.3.06 נדון המערער בבית המשפט המחוזי בגין הסתננות, בריחה ממשמורת חוקית, מסירת ידיעה לאויב ויציאה שלא כדין לארצות ערב, ונגזרו עליו 24 חודשי מאסר בפועל.

ביום 17.3.11 נדון המערער בגין הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, תקיפת שוטר ונהיגת רכב ללא רישיון ונגזרו

עליו 18 חודשי מאסר בפועל.

ביום 26.6.13 נדון המערער בגין פריצה לרכב בכוונה לגנוב, גניבת כרטיס חיוב והונאה בכרטיס חיוב ונגזרו עליו 5 חודשי מאסר בפועל.

ביום 11.1.15 נדון המערער בגין גניבה, פריצה לבניין שאינו דירה, והחזקת מכשירי פריצה ונגזרו עליו 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות.

דהיינו, עובר להרשעתו בתיק מושא הדיון, עמדו לחובתו של המערער 8 הרשעות קודמות במגוון עבירות, כשבגין חלק מהן אף ריצה תקופות מאסר בפועל.

1. במסגרת האבחון האחרון התרשם שירות המבחן, שהמערער היה יציב וחיובי בהליך הטיפול וביטא רצון להימנע מפריצת גבולות החוק בעתיד ולנהל אורח חיים נורמטיבי. שירות המבחן גם ציין את העובדה כי מאז שהורשע, בשנת 2015 לא ביצע המערער עבירות.

בהתייחס לעבירות מושא הדיון כאן, טען המערער בפני שירות המבחן, כי הרקע לביצוע נובע מכך שבאותה תקופה היה מחוסר עבודה הואיל ונפצע בגבו במהלך תאונת דרכים. המערער טען עוד, שהוא התקשה לעמוד בפני הפיתוי לביצוע עבירת הגניבה וראה בכך פתרון קל ומהיר למצוקתו הכלכלית, ואף ביטא אמפתיה כלפי קורבנות העבירה.

בפני שירות המבחן ביטא המערער תחושת אכזבה עצמית ועייפות מניהול אורח חיים עברייני. צוין עוד בתסקיר, ששירות המבחן התרשם משיתוף הפעולה של המערער עם שירות המבחן במסגרת הליך המעצר וההליך הנוכחי, ומן המוטיבציה שמבטא המערער לשינוי באורח חייו.

שירות המבחן התרשם, שלא ניתן לשלול קיומה של רמת סיכון במצבו של המערער להישנות ביצוע עבירות בעתיד ולכן המליץ שירות המבחן על העמדת המערער בצו מבחן למשך 12 חודשים כשבמהלך תקופה זו ישולב המערער בקבוצה טיפולית במסגרת שירות המבחן המותאמת לצרכיו הטיפולים.

בנוסף המליץ שירות המבחן על צו של"צ בהיקף של 220 שעות. לדעת שירות המבחן יש בכך כדי להקטין סיכון להישנות עבירות באמצעות תרומה לחברה, ולרבות פיצוי על הנזק שגרם.

2. הממונה על עבודות השירות, שהתבקש על ידי בית-משפט קמא להמציא חוות דעת באשר להתאמתו של המערער לביצוע עבודות השירות, קבע, כי המערער כשיר לביצוע עבודות השירות.

ח. המדינה ציינה בפני בית-משפט קמא, כי הנאשמים היו חלק מכנופיה פעילה, ששמה לה למטרה לבצע גניבות חקלאיות ממטעים שונים בקיבוצים ובמושבים בצפון. הנאשמים פעלו בצוותא ככנופיה מאורגנת, כנסו למטע אבוקדו ופעלו כמפורט בעובדות כתב-האישום.

ב"כ המדינה תיאר בפני בית-משפט קמא את המאמץ הרב המושקע על-ידי חקלאים בגידול התוצרת החקלאית והפנה לדו"ח "הפשיעה החקלאית בישראל" שהוגש לכנסת ביום 15.6.16, הפנה ב"כ המדינה לרע"פ 4477/10 **ראמי יחיא נ' מדינת ישראל** (5.10.10) שם נדחתה בקשת רשות ערעור על פסק דין של בית-המשפט המחוזי שגזר על נאשם שבעה חודשי מאסר לריצוי בפועל בגין עבירות של הסגת גבול וגניבת תוצרת חקלאית.

עמדת המדינה בפני בית-משפט קמא הייתה שמתחם הענישה ההולם לגבי המערער והנאשמים מס' 2 ומס' 3, נע בין 12 חודשי מאסר בפועל ועד ל- 24 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית. לטעמו של ב"כ המדינה אין כל הצדקה לחרוג לקולא ממתחם הענישה ההולם, מה גם שמן התסקירים עולה שאף לא אחד מן הנאשמים עבר הליך שיקומי המצדיק הקלה בעונש.

ב"כ המדינה הוסיף, כי בכל הנוגע למערער ציין שירות המבחן, שרמת הסיכון הנובעת ממנו גבוהה ומנגד המליץ על צו מבחן בנוסף לשל"צ, כשהלכה למעשה לא שולב המערער בהליך טיפולי כלשהו. לכן טען ב"כ המדינה שיש להטיל על המערער ענישה שלא תפחת מ- 20 חודשי מאסר בפועל, לרבות ענישה נלווית.

ט. סנגורו של המערער טען בפני בית-משפט קמא, שמרשו היה במעצר של ממש בתיק זה תקופה של חודשיים ולאחר מכן שהה במעצר בפיקוח אלקטרוני כמחצית השנה בתנאי הרחקה מביתו. עוד ציין, שהמערער נטל אחריות מלאה על מעשיו בהזדמנות הראשונה ומאז ביטול מעצר הבית, עובד המערער במקום עבודה מסודר. כמו-כן, נטען, שהמערער עבר הליך טיפולי במסגרת קבוצה טיפולית לעצורי בית.

בפני בית-משפט קמא, טען הסנגור שענישה על דרך צו מבחן בשילוב מאסר לריצוי בעבודות שירות, אינה דורשת חריגה ממתחם הענישה ההולם עבירות מסוג זה והפנה לפסיקה שנועדה לתמוך בטענותיו.

עוד ציין הסנגור שמדובר בפעילות עבריינית אחת שנמשכה לא יותר מ- 48 שעות ובאשר להרשעותיו הקודמות של המערער טען הסנגור, שהעבירה האחרונה התבצעה בשנת 2012.

המערער הביע בפני בית-משפט קמא צער על מעשיו והדגיש את ההליך הטיפולי בו הוא נוטל חלק.

י. בית-משפט קמא ציין בגזר-דינו, שהערכים החברתיים שנפגעו במקרה זה הם הגנה על קניין הציבור ורכושו, ושמירה על מקור פרנסתם של החקלאים בפרט, וכן הצביע בית-משפט קמא על-כך שעבירות הגניבה החקלאית הפכו ל"**מכת מדינה**", והפנה לרע"פ 4477/10 **ראמי יחיא נ' מדינת ישראל**

(5.10.10) ורע"פ 2806/07 ח'יר יונס נ' מדינת ישראל (29.3.07).

בית-משפט קמא הוסיף, שהמעשים בהם הורשעו המערער והנאשמים מס' 2 ומס' 3, מגלמים מסכת עבריינית מתוככמת ומתוכננת היטב למטרת ביצוע עבירות של גניבה חקלאית.

המערער הורשע בשני אישומים. לצורך ביצוע העבירות הכין המערער מראש כלי רכב וכן דאג להביא את התוצרת הגנובה לאדם בשם שלמה, העוסק בקניה ומכירה של תוצרת חקלאית, ובבעלותו דוכן למכירת ירקות בשוק הסיטונאי בעכו.

חלקו של המערער בביצוע העבירות, לפי קביעת בית-משפט קמא הוא דומיננטי ומשמעותי לקידום ביצוע העבירות.

באשר לנזק שנגרם, ציין בית-משפט קמא, כי לפי האישום הראשון גנב המערער תוצרת חקלאית בצוותא חדא עם אחר, במשקל של כ- 300 ק"ג ובשווי מוערך של כ- 3,000 ₪, ולפי האישום השני גנבו המערער והנאשמים מס' 2 ומס' 3 (ובסיועו של נאשם מס' 4), בצוותא חדא, תוצרת חקלאית במשקל של 954.55 ק"ג, בשווי כספי של 9,545 ₪.

לעניין מדיניות הענישה בעבירות מסוג זה, ציין בית-משפט קמא, שהענישה בעבירות של גניבת תוצרת חקלאית היא מחמירה ובהעדר נסיבות מיוחדות מוטלים לרוב עונשי מאסר, ולעיתים עונשי מאסר בדרך של עבודות שירות.

בית-משפט קמא עמד גם על-כך שהמחוקק קבע סעיף חוק נפרד המתייחס במיוחד לגניבת תוצרת חקלאית (סעיף 384א(2) של החוק).

בית-משפט קמא הפנה לפסיקה רלוונטית באשר לענישה המוטלת בגין עבירות מסוג זה, ולאחר שסקר את הפסיקה קבע בית-משפט קמא, שמתחם הענישה ההולם בגין שני האישומים לגבי המערער, נע בין שמונה חודשי מאסר שניתן במקרים מסוימים לרצות על דרך עבודות שירות, ועד 20 חודשי מאסר בפועל, ולרבות ענישה נלווית.

באשר למערער, הביא בית-משפט קמא בחשבון לקולא את הודאתו בהזדמנות הראשונה ששיקפה את קבלת האחריות והחיסכון בזמן שיפוטי ובהעדת עדים. עוד הביא בית-משפט קמא בחשבון שהמערער היה במעצר מאחורי סורג ובריה ולאחר מכן היה נתון במעצר בפיקוח אלקטרוני.

בית-משפט קמא הפנה גם להתרשמותו של שירות המבחן משיתוף הפעולה של המערער עם שירות המבחן

והמוטיבציה שמבטא המערער לעריכת שינוי בחייו. בית משפט קמא קיבל את המלצת שירות המבחן להעמיד את המערער בצו מבחן. לעומת זאת, לא קיבל בית-משפט קמא את המלצת שירות המבחן להטיל על המערער צו של"צ.

בהתייחס להוראת סעיף 40ד של החוק, ציין בית-משפט קמא, כי בנסיבותיו של המערער אין מקום לחרוג ממתחם הענישה ההולם שנקבע, אך יחד עם זאת סבר, שיש למקם את עונשו של המערער ברף התחתון של מתחם הענישה, וזאת כשבית משפט קמא הפנה לעברו הפלילי של המערער.

עוד ציין בית-משפט קמא, כי במסגרת הסדר טיעון בין המדינה לבין הנאשם מס' 4, נגזרו על נאשם מס' 4, ארבעה חודשי מאסר ושלושה שבועות על דרך של עבודות שירות בניכוי תקופת מעצרו.

עיקרון אחידות הענישה מחייב, כך ציין בית-משפט קמא, שמירה על מדרג הולם בין העונשים המוטלים על המעורבים באותו ענין פלילי, לפי מידת אשמו של כל אחד מהם. בענייננו העיר בית-משפט קמא, שקיימים הבדלים בין הנאשמים, נוכח העובדה שהמערער הורשע באישום נוסף, אך יחד עם זאת ציין בית-משפט קמא, שהוא מביא בחשבון את העונש שמוטל על נאשם מס' 4, שהוא שותף לעבירה.

על-יסוד כל האמור החליט בית-משפט קמא להימנע מלהטיל על המערער עונש מאסר לריצוי בפועל מאחורי סורג ובריאח וקבע את עונשו של המערער ברף התחתון של מתחם הענישה.

עוד ובנוסף נעתר בית-משפט קמא לבקשת המדינה לחילוט רכב הגולף בו השתמש המערער לביצוע העבירה וזאת לפי סעיף 39(ג) של פקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969.

לא נאריך בעניין חילוט הרכב הואיל ובמהלך הדיון בפנינו הודיע הסנגור שהוא חוזר בו מערעורו בעניין חילוט הרכב.

י"א. המערער ממאן להשלים עם גזר-דינו של בית-משפט קמא וערעורו מונח בפנינו. הערעור מתמקד בעונש המאסר שהוטל על המערער לריצוי על דרך עבודות שירות. ביצוע עבודות השירות מעוכב.

לטענת המערער שגה בית-משפט קמא משלא אימץ את המלצות שירות המבחן ובכך חרג במידה קיצונית מן העונשים המוטלים בנסיבות דומות, וכן נטען, כי בפסיקת בתי המשפט, ניכרת בשנים האחרונות הבנה לכך שענישה מחמירה אינה תמיד דרך המלך.

המערער, כך נטען, נשוי ואב לילדה בת 3 ועובד בעבודה מסודרת מאז בוטל מעצר הבית בו היה נתון. מתסקיר שירות המבחן עולה, כי קצין המבחן התרשם במסגרת האבחון האחרון שהמערער יציב וחיובי בהליך הטיפול, ו

וביטא רצון להימנע מפריצת גבולות החוק בעתיד, ולנהל אורח חיים נורמטיבי.

בנוסף ציין שירות המבחן, שמאז 2015 לא בוצעו עבירות על ידי המערער. העבירות מושא הדין בתיק זה, בוצעו על רקע היות המערער מחוסר עבודה, לאחר שנפצע בגבו בתאונת דרכים. נטען בערעור, ששירות המבחן התרשם משיתוף הפעולה של המערער ומן המוטיבציה שמבטא המערער לעריכת שינוי בחייו. מכאן המלצת שירות המבחן להעמיד את המערער בצו מבחן למשך 12 חודשים לצורך שילובו בקבוצה טיפולית, ולרבות צו של"צ בהיקף של 220 שעות, שיהווה עבור המערער עונש חינוכי.

עוד צוין, שעונש מסוג זה יש בו כדי להקטין את הסיכון להישנות עבירות על דרך של תרומה לחברה, לרבות פיצוי על הנזק שהסב.

נטען עוד בערעור, שהמערער היה עצור בתיק זה מיום 21.9.18 עד ליום 20.11.18, מאחורי סורג וברית, ולאחר מכן, שהה במעצר באיזוק אלקטרוני כמחצית השנה, תוך הרחקה מביתו. לטעמו של המערער, לא נתן בית-משפט קמא את המשקל הראוי לתקופה זו בבואו לקבוע את העונש.

באשר למשקל שיש ליתן לתקופת מעצר באיזוק אלקטרוני, הפנה הסנגור ל-ע"פ 7768/15 פלוני נ' מ"י (20.4.16).

באשר למתחם הענישה שקבע בית-משפט קמא, נטען בערעור, שהמבחן הנכון נע בין מאסר מותנה ושל"צ לבין מאסר בפועל, ואילו היה בית-משפט קמא קובע את המתחם הנכון, לא היה צורך לחרוג ממתחם הענישה.

לטענת הסנגור עומד מרשו בכל התנאים המצדיקים חריגה מן המתחם בהתאם לסעיף 40ד של החוק. מסקנת בית-משפט קמא לפיה לא ראוי המערער לחריגה מן המתחם מחמת שכבר היה בעברו צו מבחן, הינה לדעת הסנגור מסקנה שגויה וראוי להתערב בה, שכן המערער נמצא כיום במקום אחר בחייו: הוא נשוי, הורה לילדה בת 3, זוכה להתגייסות משפחתית, מצא לעצמו תעסוקה בה הוא מצטיין.

עוד הדגיש הסנגור את עיקרון הענישה האינדיבידואלית, והוסיף, שסעיף 40ג(ב) של החוק קובע, שרשאי בית-משפט לחרוג ממתחם הענישה ההולם בגין שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור. ככל שמוצא בית-משפט שהנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם, רשאי הוא לחרוג ממתחם הענישה ההולם ולקבוע את עונשו של הנאשם בהתאם לשיקולי שיקומו, תוך מתן הוראות בדבר נקיטת אמצעים שיקומיים.

לטענת הסנגור, עשה המערער כבדת דרך משמעותית במסלול השיקומי ולא בכדי המליץ שירות המבחן על הטלת של"צ לצד תקופת מבחן בהתחשב בתפקודו הנורמטיבי של המערער, נסיבות חייו הקשות, וההליך השיקומי שעבר במשך תקופה ארוכה מאז שחרורו מן המעצר. כל אלה מפחיתים, את הסיכון להישנות עבירות

דומות ולפיכך שגה בית-משפט קמא כשנמנע מלאמץ את המלצות שירות המבחן. אם ימעד המערער, ניתן יהיה, על בסיס צו המבחן לשוב ולגזור את דינו, כך שגורלו ועתידו מצויים בידיו.

טוען הסנגור, שבית משפט קמא גילה הבנה מחד גיסא לכך שהמערער ראוי לשיקום, אך מאידך גיסא, בחר להטיל עליו ענישה ברף התחתון של המתחם השגוי שקבע ונמנע מלאמץ את המלצת שירות המבחן. לכן, תוהה הסנגור, מה הטעם לקבוע תוואי עונשי שיקומי, ובה בעת, לסכל זאת על ידי הטלת ענישה שאינה עולה בקנה אחד עם תוואי זה. הסנגור מפנה במסגרת נימוקי ערעורו לפסיקה שיש בה לטעמו, כדי לתמוך בנימוקי ערעורו.

י"ב. בישיבה שהתקיימה בפנינו ביום 24.9.20, חזר הסנגור על הטענות שבערעור והדגיש, שהמערער היה במעצר ממש תקופה של חודשיים, ולאחר מכן כמחצית השנה במעצר באיזוק, ללא חלונות, בהרחקה מביתו. לטעמו של הסנגור לא נלקחו נתונים אלה בחשבון בשלב מתן גזר הדין.

כמו-כן חזר והלין הסנגור על-כך, שבית משפט קמא חרג מן הענישה שעליה המליץ שירות המבחן. גם מתחם הענישה שקבע בית-משפט קמא לדעת הסנגור שגוי הוא. לטענתו, עדיף שהמערער יבצע של"צ במקום שיאבד את מקום עבודתו ואת פרנסתו היחידה מחמת שיהא עליו לבצע את עבודות השירות שהטיל עליו בית-משפט קמא.

כמו-כן, מפנה הסנגור לפסיקה שאותה הביא בנימוקי ערעורו וציין, כי באותם מקרים המדינה לא ערערה, הגם שבאותם מקרים הוטלה ענישה של 3 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, בגין עבירות חמורות מאלה שביצע המערער, וזאת גם כשלא הוגשו תסקירים חיוביים.

לטענת הסנגור, האינטרס הציבורי ירוויח הרבה יותר אם המערער יהא נתון בפיקוח שירות המבחן ויבצע של"צ, מאשר ריצוי העונש בעבודות שירות, מה שעלול להסיג את המערער אחורנית הואיל ויפסיד את מקום עבודתו.

כבר ציינו לעיל שבמהלך הטיעון, ולאחר התייעצות עם המערער, הודיענו הסנגור, כי המערער חוזר בו מערעורו בעניין החילוט ומבקש במקום זאת להקל בעונשו בכל הנוגע לעבודות השירות, הואיל והמשמעות של ביצוע עבודות השירות תהא אובדן פרנסתו של המערער.

עוד הדגיש הסנגור, שהמערער מעוניין בקבלת הטיפול בשירות המבחן ומבין את המשמעות הנובעת מצו מבחן, והוסיף כי המערער מודע לכך שזו הזדמנותו האחרונה לקבל טיפול במסגרת שירות המבחן.

הסנגור הדגיש בפנינו את הקושי הרב שיוצרות עבודות השירות הואיל והמערער מעוניין להמשיך במקום עבודתו הנוכחי, שם פרנסתו. לחלופין ביקש הסנגור לקצר את תקופת עבודות השירות ולהסתפק בפרק הזמן שהמערער היה במעצר ובאיזוק אלקטרוני.

י"ג. ב"כ המדינה הגישה לעיונו את גיליון ההרשעות הקודמות של המערער, והדגישה בטיעונה, שהעבירות של גניבה חקלאית הן עבירות חמורות, והמחוקק בחר להחמיר בענישה בגין עבירות אלה.

לטעמה של המדינה, הענישה שהוטלה על המערער היא קלה. עמדת המדינה בפני בית-משפט קמא הייתה, שיש להטיל על המערער עונש מאסר לריצוי בפועל. עוד הדגישה ב"כ המדינה, כי נוכח עברו המכביד, דהיינו, הרשעותיו הקודמות של המערער (כולל עבירת שוד) והתקופות בהן ריצה עונשי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח, אין כל דבר מיוחד בתיק זה שיהא בו כדי להצדיק הקלה.

ב"כ המדינה אישרה, שהעבירה האחרונה שביצע המערער לפי גיליון ההרשעות הקודמות הייתה בשנת 2012.

נוכח העבר המכביד וכמות האבוקדו הגדולה מאד שנגנבה, סבורה ב"כ המדינה שענישה של שמונה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות איננה חריגה, ולכן לטעמה יש להורות על דחיית הערעור.

י"ד. לאחר שעיינו בכתב-האישום המתוקן שבעובדותיו הודה המערער, בתסקיר שירות המבחן, בגיליון ההרשעות הקודמות של המערער, בטיעונים לעונש שהשמיעו הצדדים בפני בית-משפט קמא, ולאחר שנתנו דעתנו לגזר הדין של בית-משפט קמא, לנימוקי הערעור, ולטיעונים שהשמיעו באי כוחם של שני הצדדים בדיון שהתקיים בפנינו ביום 24.9.20, ולאחר שעיינו בפסיקה רלוונטית, הגענו לכלל מסקנה, לא בלי היסוס, כי יש לקבל את הערעור באופן חלקי בלבד, על ידי קיצור של חודשיים בתקופת עבודות השירות, ולדחות את כל שאר חלקי הערעור.

ט"ו. אין ספק שעבירות הגניבה החקלאית בהן הורשע המערער, הן עבירות חמורות. המחוקק הביא את החומרה לידי ביטוי בכך שלצד עבירת הגניבה שבסעיף 384 של **החוק**, שהעונש המרבי לצידה הוא 3 שנות מאסר, מופיע סעיף 384א שעניינו: גניבה בנסיבות מיוחדות. ס"ק (א) שבסעיף 384א הנ"ל, קובע עונש של 4 שנות מאסר לגבי גניבה של תוצרת חקלאית (ס"ק (א)(2)).

פסיקת בתי המשפט התייחסה אף היא בחומרה לעבירה של גניבת תוצרת חקלאית.

אנו מפנים לדברי כב' השופט א. לוי ז"ל ב-רע"פ 2806/07 **ח'יר יונס נ' מדינת ישראל** (29.3.07) להלן: **"עניין יונס"**.

באותו מקרה מדובר היה בנאשם שפרץ ביחד עם אחרים לרפת של קיבוץ, וגנב מתוכה תשעה פרי הרבעה ייחודיים ששווי כל אחד מהם בין 15,000-20,000 ₪, ושמונה מהם נשטו מאוחר יותר. על הנאשם (המבקש בבקשת רשות הערעור) נגזרו, שם, 10 חודשי מאסר בפועל ובקשת רשות הערעור נדחתה.

נקבע, **בעניין יונס**, שעבירה של גניבת בקר ומקנה (שכלולה כיום אף היא בסעיף 384א של **החוק**) היא עבירה

חמורה. עוד נפסק שם, בפסקה 5:

"התופעה של גניבת בקר ותוצרת חקלאית הלכה ופשתה, וכיום היא בבחינת מכת מדינה. מציאות כזו היא בלתי נסבלת. היא גורמת לנזק כלכלי לא רק לבעליו של הבקר הגנוב, אלא לכל מי שעוסק בענף זה, ושנאלץ להשקיע משאבים יקרים בניסיון למנוע מפורעי חוק לשים לאל את מה שלעיתים הוא מפעל חיים... במצב דברים זה, המעט שמערכת בתי המשפט יכולה לתרום בניסיון להשיב את הסדר על כנו הוא להחמיר עם מבצעה של העבירות, במטרה להבהיר לכל כי מי שישלח את ידו בקניינו של אחר, ישלם על-כך מחיר כואב".

ט"ז. עיון בפסיקה הרלוונטית לפיה הדריך עצמו בית-משפט קמא, כמפורט בפסקי הדין שצוינו בגזר-דינו, מצביע על רמות שונות של ענישה כפי שבאו לידי ביטוי בפסיקותיהן של הערכאות השונות.

ב- רע"פ 4477/10 **ראמי יחיא נ' מדינת ישראל** (5.10.10), מדובר היה בנאשם שפרץ את שער מטע הבנות של ישוב מסוים וקטף תוצרת חקלאית (בנות) במשקל כולל של כ- 500 ק"ג, העמיס אותן על רכבו ועזב את המקום.

בית-משפט השלום הסתפק בהטלת קנס, מאסר מותנה ותשלום פיצוי לנפגע העבירה. ערעור המדינה על קולת העונש התקבל בבית משפט זה בפסק דין מיום 6.5.10 ועל הנאשם (שם), שלחובתו היה עבר פלילי משמעותי, הוטל עונש מאסר בפועל של שבעה חודשים ואילו הקנס בוטל.

בקשת רשות הערעור שהגיש הנאשם (שם) לבית המשפט העליון נדחתה ונקבע שם:

"אכן, תופעה חמורה של גניבת תוצרת חקלאית אשר פשתה במחוזותינו והפכה למציאות קשה ובלתי נסלחת- גורמת נזקים אדירים לציבור החקלאים. כך נדרש החקלאי לעמוד על גידול התוצרת, להוסיף סכומים ניכרים על מיגון (באם הדבר בכלל אפשרי) ולשאת בתוצאות הכלכליות של גניבות מרובות. בצדק קבע בית-המשפט המחוזי כי במצב דברים מעין זה, על בית-המשפט לתרום את חלקו בהשבת הביטחון לציבור בכללותו, ולמגזר החקלאי בפרט, ולהחמיר עם מבצעי העבירות. כל זאת על-מנת להבהיר לעבריין בכוח כי גניבה חקלאית אינה משתלמת ומחירה כואב הוא...".

י"ז. עוד עולה מן הפסיקה שהביא בית-משפט קמא, כי במקרה אחר בו נכנסו שניים לשטח מכלאה וגנבו שתי פרות, נדון הנאשם האחד לחודשיים מאסר בדרך של עבודות שירות ב-ת"פ 21244-06-16 **מדינת ישראל נ' דרויש** (18.7.17). הנאשם הנוסף באותה פרשייה, נדון לאחר ערעור לשלושה חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות (עפ"ג 36822-03-18 **אבו עואד נ' מדינת ישראל** (24.4.18)).

ב-עפ"ג 41919-02-17 **אבו עאיש נ' מדינת ישראל** (3.5.17) מדובר היה בנאשם שגנב שלושה כבשים וכן הורשע בנהיגה פוחזת ברכב וזיוף סימני זיהוי של רכב ונדון ל- 7 חודשי מאסר בפועל.

ב- ת"פ 18381-04-16 **מדינת ישראל נ' אלהוזייל** (7.11.16) הורשע נאשם בעבירות של ניסיון גניבת בקר וקשירת קשר לביצוע פשע והוטלו עליו 7 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

ב-ת"פ 41404-05-10 **מדינת ישראל נ' נתנוב ואח'** (30.3.11), הורשעו שלושה נאשמים בגניבת 80 ק"ג אבוקדו. הנאשמים היו בעלי עבר פלילי והם נדונו למאסרים מותנים, קנס ופיצוי.

ב-ת"פ 34552-08-15 **מדינת ישראל נ' עבד אל גני** (17.4.16) הורשע נאשם בגניבת 28 ק"ג אבוקדו ובעבירה של נהיגה עם רישיון נהיגה שאינו תקף לאותו סוג רכב, ונדון למאסר מותנה, פסילת רישיון, פיצוי נפגע העבירה, והקטנוע שבבעלותו חולט.

י"ח. עיינו הרואות שלצד גזרי דין מקלים יותר קיימים מנגד גזרי דין מחמירים יותר.

הדבר נובע מטבע הדברים מכך שעל בית-המשפט הגוזר דינו של נאשם להתחשב בנסיבות הספציפיות של כל מקרה ומקרה, הן באשר לנסיבותיו של מבצע העבירה, והן באשר לנסיבות ביצוע העבירה. כמו כן, על בית המשפט להביא בחשבון, בין יתר הדברים, את היקף הנזק שנגרם, את עברו של הנאשם, את סיכויי שיקומו, לרבות המלצת שירות המבחן ועוד.

כידוע, העיקרון הנוהג בשיטת המשפט שלנו הוא עיקרון הענישה האינדיוידואלית.

עיינו ב- ע"פ 433/89 ג'ורג' **אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170 בעמ' 174:

"ענישתנו היא ענישה אינדיוידואלית של כל עבריין באשר הוא שם... זאת תורת הענישה האינדיוידואלית בתורת הענישה המקובלת עלינו כקו מנחה בסוגיה קשה וסבוכה זו של הענישה ומטרותיה, ואין אנו רשאים "להקל" על עצמנו ולהחמיר עם הנאשם, מתוך הסתמכות על הנימוק והחשש שמא הקלה במקרה מסוים הראוי לכך תשמש תקדים למקרים אחרים שאינם ראויים לכך...".

י"ט. בענייננו, יש ליתן את הדעת לעברו הפלילי המכביד של המערער שהורשע במגוון עבירות שתחילתן בהיותו כבן 16, והוא אף ריצה תקופות מאסר לא קצרות בפועל.

לצד זאת, יש להביא בחשבון שהעבירה האחרונה בה הורשע המערער, בטרם ביצע העבירות הנוכחיות, הייתה בשנת 2012, דהיינו, במשך 6 שנים שחלפו, עד ליום 20.9.18 לא הייתה למערער מעורבות בפלילים, וכך גם מאז שהורשע בעבירות הנוכחיות ועד היום.

כ. עוד יש ליתן את הדעת לעמדת שירות המבחן אשר התרשם משיתוף הפעולה של המערער בהליך הטיפול-שיקומי, ומן המוטיבציה שמבטא המערער לעריכת שינוי בחייו. במסגרת זו המליץ שירות המבחן על העמדת המערער בצו מבחן למשך 12 חודשים, ובמסגרת זו ישולב המערער בקבוצה טיפולית. המלצה זו אימצה בית-משפט קמא בגזר-דינו.

כ"א. בנוסף, המליץ שירות המבחן להטיל על המשיב צו של"צ בהיקף של 220 שעות, בהעריכו שעונש השל"צ יהווה עבור המערער עונש חינוכי שיש בו כדי להקטין סיכון להישנות ביצוע העבירות.

בגזר-דינו, מיאן בית-משפט קמא לאמץ את המלצתו של שירות המבחן באשר להטלת צו של"צ, בציינו, שהטלת עונש חינוכי בדמות עבודות של"צ, אינה תואמת את העבירות בהן הורשע המערער וכידוע, המלצת שירות המבחן, כפי שבצדק ציין בית-משפט קמא, היא בגדר כלי עזר שבית המשפט נעזר בו, אך ההכרעה באשר לענישה הראויה, מסורה בידי בית-המשפט שעליו להביא בחשבון לא רק את האינטרס של הנאשם כפרט, אלא את האינטרס של הציבור בכללותו (ע"פ 344/81 מדינת ישראל נ' שחר סגל, ל"ה (4) 313 בעמ' 318).

כ"ב. בנימוקי הערעור מעלה הסנגור, טענות וטרוניות כנגד החלטת בית-המשפט קמא להטיל על המערער עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות (חלף הטלת צו של"צ), הואיל ולטעמו של הסנגור משקיבל בית-משפט קמא את המלצת שירות המבחן לפיה ראוי להטיל על המערער צו מבחן, נוכח שיתוף הפעולה של המערער עם שירות המבחן והמוטיבציה שהוא מבטא לערוך שינוי בחייו, היה מקום לכך שבית משפט קמא יחרוג לקולא ממתחם הענישה, בשים לב לשיקולי השיקום וההליך הטיפולי שעבר המערער, וימנע מלהטיל עליו עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות.

הסנגור טען, כי היה על בית-משפט קמא להתחשב, בין יתר הדברים, בכך שריצוי העונש על דרך של עבודות שירות יסכל את שיקומו של המערער, הואיל והוא עלול לאבד את מקום עבודתו הנוכחי, בשעה שהוא המפרנס היחיד של משפחתו.

ביצוע עבודות שירות לתקופה של שמונה חודשים כפי שהורה בית-משפט קמא, משמעותה, כך נטען בערעור, אבטלה לתקופה של שמונה חודשים המצטרפת לתקופה שהמערער היה מנוע מלעבוד כאשר שהה במעצר מאחורי סורג ובריש ולאחר מכן, במעצר באיזוק אלקטרוני.

בנוסף, טען הסנגור, בסעיף 3 של נימוקי הערעור, שבית משפט קמא חרג במידה קיצונית מן העונשים המוטלים בנסיבות דומות (סעיף 4 של נימוקי הערעור).

כ"ג. כמצוין כבר לעיל, הלן המערער בנימוקי ערעורו על-כך שבית משפט קמא הטיל עליו עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות, ולא אימץ את המלצת שירות המבחן בדבר הטלת צו של"צ ועל טענתו זו, חזר הסגור בפניו בדיון מיום 24.09.20.

אולם, מעין בטיעון לעונש מיום 12.01.20, בפני בית-משפט קמא עולה שהסגור ציין שיש לקבוע כי מתחם הענישה מתחיל בתקופה שניתן לרצותה בעבודות שירות (שם, בעמ' 61 לפרוט'), ובעמ' 62 לפרוט' (שם) נטען כך: **"אני עותר להסתפק בעבודות שירות, מבחן ופיצוי"** (ההדגשה שלנו).

(לא נעלם מעינינו, שבשלב מאוחר יותר הוגשה בקשת המדינה להורות על חילוט הרכב ולעניין זה, התקיים טיעון נוסף בפני בית-משפט קמא, ביום 17.05.20, טיעון שהתמקד בשאלת החילוט).

את הטענות שבערער, על-כך שבית משפט קמא הטיל על המערער עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות ולא אימץ את צו השל"צ כפי שהמליץ שירות המבחן, יש לדחות מכל וכל, וזאת, לא רק משום שבטיעון לפני בית-משפט קמא מיום 12.01.20, היה זה המערער **שביקש** שבית משפט קמא יסתפק בעונש מאסר בעבודות שירות, במקום עונש מאסר מאחורי סורג ובריא, אלא, לעיצומו של עניין, סבורים אנו, בנסיבותיו של המקרה מושא הדיון כאן, שהטלת עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות, לא זו בלבד שאין בה משום חריגה במידה קיצונית מן העונשים המוטלים בנסיבות דומות, אלא שיש בה משום הליכה כבדת דרך של ממש לקראת המערער, ומה גם שהמערער הורשע **בשני** האישומים שבכתב האישום.

נוסיף, שכעולה מן העובדות המתוארות בכתב-האישום וכן, בפסקאות 18-19 לגזר-דינו של בית משפט קמא, ביצע המערער את העבירות בהן הורשע, כמפורט בעובדות הרלוונטיות ביחס לשני האישומים, בתחום ולאחר תכנון מדוקדק מראש. המערער הכין מראש כלי רכב לצורך ביצוע העבירות. בנוסף, ובהתאם לאמור באישום הראשון, הביא המערער את התוצרת הגנובה לאדם העוסק בקניה ומכירה של תוצרת חקלאית שבבעלותו דוכן למכירת ירקות בשוק.

בנוסף, כבר הצבענו על-כך שיש להתייחס בחומרה לעבירה של גניבת תוצרת חקלאית. הדבר בא לידי ביטוי, בין היתר, גם בכך שהמחוקק קבע לגבי גניבת תוצרת חקלאית הוראת חוק נפרדת (סעיף 384א של החוק), כשהענישה לצידה היא עד ארבע שנות מאסר, בהשוואה לענישה המוטלת בגין עבירת גניבה לפי סעיף 384 של החוק (עד שלוש שנות מאסר).

כבר עמדנו לעיל, על כך שפסיקת בית-המשפט העליון מדגישה את חומרת התופעה של גניבת תוצרת חקלאית שהפכה למציאות קשה ובלתי נסלחת, וגורמת נזקים כבדים לציבור החקלאים, שבנוסף לעמל שעליהם להשקיע בגידול התוצרת, עליהם גם לשאת בהוצאות הכרוכות בשמירה ומיגון, וכן לשאת בתוצאות הכלכליות של גניבות מרובות.

כל האמור לעיל, מדגיש את החומרה בהתנהלותו של המערער. צדק בית-משפט קמא, משמאין לקבל את

המלצת שירות המבחן, ולא הסתפק בהטלת צו של"צ, אלא דן את המערער למאסר תוך מתן אפשרות לשאת את המאסר על דרך של ביצוע עבודות שירות.

כ"ד. ערים אנו לכך כי בהשוואה למערער, נגזר על הנאשם מס' 4, עונש של ארבעה חודשי מאסר ושלושה שבועות, בניכוי 52 ימי מעצרו, כך שבסופו של דבר הוטל עליו לרצות 89 ימי מאסר על דרך של עבודות שירות, בעוד שעל המערער נגזרו שמונה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות. כמו-כן, נדון המשיב מס' 4 למאסר מותנה בן 5 חודשים, לתשלום קנס בסכום של 1,000 ₪ (בעוד שעל המערער הוטל קנס של 3,000 ₪) וכמו כן, חויב נאשם מס' 4 בתשלום פיצוי למתלונן, בסכום של 1,000 ₪ (בעוד שהמערער חויב בתשלום פיצוי בן 4,000 ₪), הרכב ששימש אותו בביצוע העבירה חולט, וכמו כן, הוטל עליו צו מבחן למשך 12 חודשים.

ואולם, יש ליתן את הדעת על-כך שהנאשם מס' 4, הורשע במסגרת אישום אחד (אישום מס' 2 שבמסגרתו הורשעו ארבעת הנאשמים) בעוד שהמערער הורשע **בשני** האישומים שבכתב האישום.

בהתאם לעובדותיו של האישום הראשון, גנב המערער בצוותא חדא עם אדם נוסף, תוצרת חקלאית מסוג אבוקדו במשקל של כ-300 ק"ג בשווי מוערך של כ-3,000 ₪, והביא את התוצרת לאדם שעוסק בקניה ומכירה של תוצרת חקלאית שבבעלותו דוכן מכירת ירקות בשוק הסיטונאי בעכו.

המערער הורשע באישום השני, בעבירות של קשירת קשר לפשע, הסגת גבול פלילית בצוותא חדא וגניבת תוצרת חקלאית בצוותא חדא, ואילו נאשם מס' 4 (שאינו מעורב באישום הראשון) הורשע, במסגרת האישום השני, בהסגת גבול פלילית בצוותא חדא **ובסיוע** לגניבת תוצרת חקלאית בצוותא חדא, ודינו נגזר לפי הסדר טיעון עם המדינה, הסדר שאותו אימץ בית-משפט קמא.

כפי שקבע בית-משפט קמא, חלקו של המערער בקידום ביצוע העבירות הוא דומיננטי ומשמעותי, בעוד שנאשם מס' 4 הורשע (באישום השני) **כמסייע** לביצוע העבירות, ולא בעבירה המושלמת.

כפי שציין בית-משפט קמא בפסקה 27 לגזר הדין, קיימים הבדלים (ולטעמנו, הבדלים ניכרים ומהותיים), בין המערער לבין הנאשם מס' 4, אם כי בית משפט קמא הוסיף, שהוא מביא בחשבון את העונש המוטל על נאשם מס' 4 (לפי העובדות של אישום מס' 2).

נוכח המוסבר לעיל, אין מקום להשוואת ענישתו של המערער לענישתו של נאשם מס' 4.

כ"ה. לאחר שיקול, החלטנו, לא בלי היסוס, לקצר במעט את משך תקופת עבודות השירות שעל המערער לבצע, באופן שהמערער יבצע שישה חודשי מאסר בעבודות שירות, חלף שמונת החודשים שהטיל עליו

בית-משפט קמא.

בהגיענו למסקנה זו, הבאנו בחשבון את העובדה שבנוסף לשני החודשים בהם היה המערער במעצר מאחורי סורג וברית, שהה המערער, בנוסף, כמחצית השנה במעצר באיזוק אלקטרוני, תוך הרחקה מביתו (טענה שלא הוכחה על ידי המדינה). סבורים אנו שיש מקום ליתן לעובדה זו, משקל גבוה יותר במסגרת שיקולי הענישה הרלוונטיים.

אנו מפנים לע"פ 7768/15, פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 33 (20.04.16), בדברי כב' השופט ס. ג'וראן:

"...עמדתי היא כי בדומה למעצר בית, אין לנכות את ימי המעצר בפיקוח אלקטרוני מתקופת המאסר. ההתחשבות במשך התקופה שבה הנאשם שהה בפיקוח אלקטרוני, צריכה להיעשות כשיקול לקולא בבואו של בית-המשפט לגזור את עונשו של נאשם. התחשבות זו, תיעשה בהתאם לנסיבותיו של כל מקרה, על-תנאי המעצר והפיקוח האלקטרוני שבו. בין היתר, יהיה על הערכאה הדיונית לתת דעתה לאורך תקופת המעצר בפיקוח אלקטרוני; להיקף ההגבלה על חירותו של הנאשם במסגרת תנאי המעצר; ולריחוקו של מקום המעצר בפיקוח אלקטרוני מביתו, ממשפחתו וממרכז חייו של הנאשם." (ההדגשה שלנו).

עוד מפנים אנו לדברי המשנה לנשיאה, כב' השופט (בדימוס) א. רובינשטיין, שם, בפסקה ד' של חוות דעתו:

"לדעתי, יש מקום להתחשבות בתקופה ארוכה של מעצר בפיקוח אלקטרוני - כמו גם, מעצר בית מלא בכלל - בגדרי הענישה, אף כי כמובן לא במידה זהה למעצר במתקן כליאה; והדגש בעיניי הוא על תקופה ארוכה." (ההדגשה במקור).

ובהמשך, שם:

"מעצר בפיקוח אלקטרוני - כאמור, אינו דומה כל עיקר למעצר בבית האסורים, אך יש בו שלילת חירות ברמה מסוימת, בגדרי חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, וזו עשויה להיות ראויה לסוג כזה או אחר של הקלה, מבלי שאטע מסמרות ספציפיים; כך במיוחד כשהמדובר בתקופה ארוכה. כמובן, בכל המקרים ישקל הדבר לפי נסיבותיהם..." (ההדגשה שלנו).

כאמור, בנוסף לשני חודשי המעצר מאחורי סורג וברית, שהה המערער תקופה לא מבוטלת של כמחצית השנה במעצר באיזוק אלקטרוני, בהרחקה מביתו.

לנוכח האמור, החלטנו, לא בלי היסוס, להעמיד את תקופת המאסר שיהא על המערער לרצות בעבודות שירות על שישה חודשים, חלף התקופה שקבע בית-משפט קמא.

כ"ו. על-יסוד כל האמור לעיל, אנו מקבלים את ערעורו של המערער חלקית בלבד, במובן זה, שאנו מעמידים את התקופה שיהא על המערער לרצות את עונש המאסר על דרך של עבודות שירות, על שישה חודשים (חלף התקופה שקבע בית-משפט קמא בגזר-דינו). כל שאר חלקי גזר-דינו של בית-משפט קמא, עומדים בעינם ללא כל שינוי.

המערער מוזהר בזאת, כי מדובר בתנאי העסקה קפדניים המחייבים התייצבות רציפה ועל פי הנחיות החוק והממונה, וכל חריגה מכללים אלה יש בה כדי להביא להפסקת ריצוי עונשו בדרך זו, ונשיאת יתרת העונש במאסר בפועל מאחורי סורג ובריח.

על המערער להתייצב ביום ראשון, **15.11.2020, בשעה 08:00** ביחידת עבודות שירות, מפקדת מחוז צפון, רח' הציונות 14, טבריה.

למזכירות בית-המשפט: יש להמציא את העתק פסק הדין לממונה על עבודות שירות.

ניתן היום, ד' בחשון תשפ"א, 22 אוקטובר 2020, במעמד הנוכחים.

ש' שטמר, שופטת
עמיתה

א' אלון, שופטת

י' גריל, שופט עמית
[אב"ד]